

Kiberkutya

Már nem csak a sci-fi írók, hanem optimista csillagászok is, teljes tudományos fegyverzetükben, azt mondják, hogy az évszázad végéig létrejöhetnek a Marson az első emberi telepek. Hogy fogják hívni az első kolóniát? A névben benne kell, hogy legyen a Mars neve, és lehetőleg annak is a neve, aki létrehozta. Néhány variáció: Marscol, Nasacol, Ameuras Marscol, Marsgeocol. Én a Marsgeocolt választanám. Utódaink, akiknek túlélésére és ellátására a feltételek már most is nagyjából biztosítottak látszanak, hiszen például az energia pótlásához egy-egy plazmameghajtású rakétával csak át kellene ugrani a Jupiterre, és a felhők tetején feltölteni hidrogénnel a tartályokat, nem beszélve a marsi növénytermesztés addigra már kifejlesztett technológiájáról és a marsi élet egyéb kellékeinek előállításáról, mely máris megoldhatóan látszik.

A Marsgeocol persze csak akkor lehetne egyedül érvényes név, ha az emberiség összefogásával jönne létre, és a Mars bármelyik berendezhető területére vonatkozna. Mert ha nem így történe, hanem két-három külön közösség (államok, trösztök, régiók) hozná őket létre, akkor a telepek külön neveket kapnának, és a Marson is elkezdődne az emberiség szörnyű történelme. Akkor az emberiség nemcsak a tudását, hanem a természetét is áttelepítené a Marsra, és nem a tudósok által áhitott túlélés, hanem újabb túléléssel nem kecsegtető területszerzés lenne az egésznek a célja.

Akárhogy is, a telepések és leszármazottaik áhitattal fogják nézni a kék Földet. Lesznek olyan távcsöveik, amelyekkel kellő kinagyításban, gyönyörűnek fogják látni. És emlékezni fognak ránk, az élő és holt ittmaradottakra.

„– Emlékeztek? – kérdezik egymástól – milyen együgyűek voltak a mi őseink? Csak szaladgáltak a földön, mint a hangyák, és fel se néztek az égre, vagy akik felnéztek, azt hitték, hogy a csillagokban manók és tündérek laknak? Jó, tudósok is voltak köztük, komoly matematikusok, de ők is azt hitték sokáig, hogy a Föld a világ középpontja, aztán meg azt, hogy a Földön kívül

nincs élet a hatalmas univerzumban. Meg hogy nincsenek bolygók más csillagok körül. Aztán egyszer csak több százat találtak. De mi az a több száz a sok milliárd galaxis rengeteg csillagának bolygóihoz képest? Mi már itt a Marson mindezt tudjuk, és bízunk benne, hogy túléljük őket, szegény földieket. Ha nem is sokkal, mert azért nekünk is melegünk lesz, de addigra talán tovább tudunk állni.

Igaz, itt a Marson sivárabb körülöttünk a természet: nincs oregoni ciprus, datolyapálma, tigrisek a vadonban és cápák az óceánban, mert vadon sincs és óceán se, de van kiberkutya és kibermacskánk, mert kutya és macska nélkül mit ér az élet? És ugatnak meg dorombolnak, mert ugatás és dorombolás nélkül mit ér a kutya meg a macska? Esténként felugranak az ágyunkra, a macska a hasunkra fekszik és dorombol, a kutya meg a lábunkhoz, és műbőrborítású nyelvvel nyaldossa a talpukat. Azért a Marson is vannak problémák velük: táplálni kell őket, amúgy kiber módra. (Viszont kislapátra és seprűre nincs szükség.) Előfordul, hogy ülünk a szomszédban Smith-éknél, isszuk a marsbéli plantateát, és egyszer csak kintről beugat a kunyhónkba két kiberkutya. De odabent néma csönd. – Jaj, lemerült a kutyánk – kiáltunk fel, és szaladunk haza, otthagya Smith-eket és a plantateát.

Azért jó lenne ellátogatni egyszer a Földre. Nem tudjuk igazán elképzelni, még a szüleink sem voltak ott. Megkeresni a gyökereinket meg azokat az épületeket, amelyek még megvannak talán, és azokat az állatokat, ha még élnek, amelyek a földlakó emberek közeli rokonai. Meg pálmát látni, sok pálmát, mert bár valamelyest sikerült földiesíteni a kolóniát, a pálmák nem maradtak meg nálunk. Azt mondják, lehet a Földre utazni, csak nagyon drága, pedig alig nyolcvanmillió kilométerre van tőlünk. Mibe kerülne, ha a Jupiterhez vagy a Szaturnusz gyűrűihez akarnánk utazni? De mi csak a Földre akarunk menni. És itthon hagynánk a kutyát meg a macskát, kialudt memóriájukkal legalább pihennének egy kicsit.”

Székács Vera